

sters Jorgaenger til Direktør for Frederiks Hospital. Jeg tror, at det var netop den rette Mand paa den rette Plads. Vi kjende ham som en udmærket Administrator; han er netop, hvad man kalder en Jnugpiller — de Herrer vide nok, hvad jeg mener; det er En, som vil have det rent og pænt, og som sørger for, at der bliver renset ud og feiet ud i alle Kroge. Det har denne Mand Blif for, han vil netop være fortrinlig paa den Plads. Der trænges til en saadan Mand; thi de, som leve i Kjøbenhavn, ville vide, at der er gaaet og vistnok endnu gaar mange Misbrug i Svang paa Frederiks Hospital. Saaledes er den Jorpleining, Patienterne faae, i Reglen saadan, at Familie og Venner ere nødte til at yde Tilskud. Vi have nylig set, hvilke Ulykker det kan fremkalde, ved Affæren Saxtorph; den hidvorte jo netop fra, at en uhykkelig Patients Moder saa sig opfordret til at bringe sin lidende Søn Jøde. For ikke ret længe siden skrev en Person, jeg kjender fra tidligere Tid, til mig fra Frederiks Hospital: send mig for Guds Skyld Noget at spise, jeg kan ikke komme ud af det med den Kost, der ydes. Jeg opfyldte naturligtvis med Fornøielse hans Begjæring. Der lyder mange Klager af den Slags, og Mange kjende dette Forhold. Jeg antager, at den høitærede Ministers Jorgaenger vil være Mand for at faae dette redresseret; thi han har den fornødne Hensynsløshed ved Siden af den fornødne Hensynstagen til dem, der gjøre deres Pligt. Det er en sjælden Mand hertilands, der er kun Faa af den Slags med administrativt Talent; det glæder mig overordentlig, at den høitærede Minister har havt det rette Blif for at anvende ham netop paa en Plads, hvor jeg tror, at han gjør fortrinlig Fyldest.

Jeg skal tillade mig at rette et Spørgsmaal til den høitærede Minister for Krigsvæsenet; det vedrører en Begivenhed, som er indtruffen i den senere Tid, og som kan være et Tegns paa Desorganisation i Krigsbestyrelsen, men som ogsaa kan være det Modsatte. Jeg vil særlig tillade mig at henlede den høitærede Ministers Opmærksomhed derpaa. Det er den militære Omeute — Opstand kan man vel ikke kalde det — som fandt Sted i Alsborg for nogen Tid siden. Jeg vil tillade mig at spørge, om den høitærede Minister har indhentet og faaet Oplysninger angaaende denne Sag; thi jeg tror, at den er af en noget større Betydning — idetmindste ser det saaledes ud — end man i Almindelighed vil tillægge den. Jeg kan ikke undlade ved denne Leilighed at gjøre den Bemærkning, at, naar der sker Brud paa

Disciplinen, kan det ofte være, at Skylden ligesaa meget eller maaske mere ligger hos de Overordnede end hos de Underordnede. Jeg siger ikke, det er saaledes; vist er det, at Garnisonen i Alsborg fra umindelige Tider har været anset for et Mønster i den Henseende. Jeg siger blot dette, fordi jeg vil henlede den høitærede Ministers Opmærksomhed paa, at Undersøgelsen, naar den kommer i Gang — maaske den allerede er i Gang — formentlig burde rettes til alle Sider, jeg mener ikke blot nedad, men ogsaa opad, og jeg haaber, at det, der er sket, mere er et Udbrud af ungdommelig Raadighed end Gjennemførelsen af et Komplot. Ganske vist er det ikke til Gæde for det unge Mandskab, at det har ladet sig henrive til Gyreser; men der kan være Undskyldning derfor, og derfor vil jeg ogsaa lægge den høitærede Minister paa Sinde, at der ved den endelige Afgjørelse af denne Sag tages fornødent Hensyn til, hvorledes de faktiske Forhold i det Hele taget have stillet sig i den Henseende.

Det gjør mig ondt, at jeg skal rette dette Spørgsmaal til den høitærede Krigsminister, thi jeg er saa vant til at kalde den høitærede Minister for Marineminister; at det næsten generer mig at kalde ham Krigsminister. Det gjør mig ondt, at den høitærede Minister ikke kan vie alle sine Kræfter til Marinen alene, thi der vide vi, at den høitærede Minister er paa sin rette Plads. Der have vi Alle den fuldeste Tillid til ham — og det ikke blot vi, som sidde her, men hele Nationen — og vi beklage, at Ministeriet har slidt saa mange Krigsministre op, at det ikke har kunnet faae Noget, som vilde gaa i Raad med det paany, og derfor har maattet tage den anden Forsvarminister med op som Krigsminister og derved nødsaget ham til at sprede sin Opmærksomhed bort fra sin egentlige Virksomhed. Derved fremkommer der et Forhold, hvorunder jeg tror, at Staten i det Hele lider. Jeg vil saa nødig faare til nogen Side og beder derfor om, at hvad jeg nu siger maa blive optaget paa den bedste Maade — „i Ynde og Minde“, som man siger —, at det maa blive opfattet som fremkommet af en virkelig, alvorlig Overveielse af hele vor Administrations Bestaafenhed for Diebliffet. Den høitærede Minister er, som sagt, egentlig Marineminister, men har ved Siden deraf ogsaa Krigsministeriet under sig. Dette minder mig om en Anekdote, man har, og som forresten ikke er ubekendt, om den afdøde Konge af Sachsen, der var en lærd Botaniker. Han foretog ofte Udflugter i det sachske Schweitz for at botanisere og var da gjerne alene paa disse Toure. Han traf saa engang paa en saadan Udflugt nogle